

Ευτράπελα

Δρ Κ. – Χ. Ροδοκανάκης
Καρδιολόγος – Συνταξιούχος

Για ν' αλλάξουμε κλίμα, όπως λένε και οι τηλεπαρουσιαστές, θα σας αφηγηθώ κάποια ευτράπελα, που μου τύχανε κατά την άσκηση του επαγγέλματος:

Στην Προκάλυψη, όπου με ρίξανε οπλίτη-ιατρό, όταν ήμουν ιατρικό βρέφος 4 μηνών, ξυριζόμουν με παλαιού τύπου πτυσσόμενο ξυράφι, που το ακόνιζα κάθε πρωί σαν μπαρμπέρης στο ειδικό λουρί. Μια μέρα χάθηκαν αμφότερα – κι εγώ δεν ξέρω πως... Τότε, σημειωτέον, έπρεπε να περιθάλπω, δωρεάν, και τον ακριτικό πληθυσμό της περιοχής του Τάγματός μας. Εκεί αλώνιζε μια πονηρή μεσόκοπη χωρική, θεραπεύοντας πάσα νόσο και μαλακία, αιματηρών και αναιμάκτων ιατρικών ειδικοτήτων, οι οποίες είναι τώρα 37, ενώ τότε είτανε, νομίζω, 17. Μια μέρα λοιπόν μου φέρανε νήπιο, με κρυφορχία ετερόπλευρη, που η λεγάμενη του είχε βαθιά ξουραφίσει τον σύστοιχο βουβώνα, για να ... «σπάσει το βουζούνι». Από τα τραύματα επιμολύνθηκε ο σφηνωμένος στον βουβωνικό πόρο όρχις, με κίνδυνο γάγγραινας, ώστε διεκόμισα το παιδί στο Νοσοκομείο Σερρών. Κατόπι την επισκέφθηκα και της είπα, ότι θα ζητήσω από τη Χωροφυλακή να την επιτηρεί, και από τον Εισαγγελέα να τη διώξει ποινικά, αν συνεχίσει να παριστάνει τη γιάτρισσα. Τότε μου λέει: «Μα, γιατρέ μου, με δικό σου εργαλείο έκανα την εγχείρηση ... Νάτο!» και μου δείχνει με το δάχτυλο την ξουράφα και το ακονιστήρι πάνω στο τραπέζι της. Ούτε χωροφύλακα, ούτε εισαγγελέα ενημέρωσα, ούτε τα σύνεργά μου πήρα πίσω, αγόρασα όμως ξυριστική μηχανή. Αυτή η κακούργα ήταν ικανή να με στείλει και στο εδώλιο για συνεργό.

Με επισκέφθηκε τριαντάρης, παραπονούμενος για επεισόδια ιλίγγων αμέσως μετά τη λήψη έστω και μικρής ποσότητας ελαφρού αλκοολούχου ποτού. Επέμενε ότι η ζάλη τον έπιανε σχεδόν συγχρόνως με την πρώτη γουλιά. Πρόσεξα, ότι

είχε μεγάλη μύτη και εισέχουσα κάτω γνάθο. Σκεπτόμενος ότι το οινόπνευμα δεν μπορεί να δράσει μόλις ληφθεί, τον ρωτάω: «Πίνεις από μακρόστενο ποτήρι;» και μου απαντάει καταφατικά. Απέδοσα τότε τους ιλίγγους σε υπερεκτάσεις του αυχένα εξαιτίας ανατομικών παραλλαγών και χρήσεως ακατάλληλου σκεύους. Στον περαιτέρω έλεγχο διεγνώσθη σύνδρομο του σκαληνού με αυχενική πλευρά. Η αγγειογραφία επικύρωσε τη διάγνωση. Ο άρρωστος όμως προτίμησε να πίνει ... με καλαμάκι, παρά να χειρουργηθεί. Έχω έκτοτε χάσει τα ίχνη του, αλλά νομίζω, αν δεν έπαθε κάτι άλλο, θα είναι καλά.

Νεαρά έγγαμη κυρία ήρθε στο ιατρείο μου, επειδή από καιρό είχε υπνηλία, αδυναμία, ωχρότητα, τριχόπτωση, ξηροδερμία, σεληνοειδές προσώπιο, υπερχοληστεριναϊμία. Ήταν μία διάγνωση, όπως αντιλαμβάνεσθε, «νιάου-νιάου στα κεραμίδια». Η άρρωση μου είπε ότι με θυμόταν από παλιά που είμασταν γείτονες, κι εγώ της είπα ότι δεν τη θυμάμαι, καθώς είμαι μεγαλύτερός της, και συνήθως οι μεγάλοι δεν θυμούνται τους μικρούς, ενώ το αντίθετο είναι συχνό. Παρήγγειλα εργαστηριακές εξετάσεις για τη θυρεοειδική λειτουργία, επιβεβαιώθηκε ο υποθυρεοειδισμός, έδωσα τα γνωστά φάρμακα, και η ασθενής ξαναήρθε στο ιατρείο μετά 15 μέρες. – «Τώρα σας θυμήθηκα» της λέω, «γίνετε, από στρογγυλοπρόσωπη, μακροπρόσωπη, όπως όταν ήσασταν νεότερη». – «Εσείς όμως δεν αλλάξατε» μου πετάει, «είχατε και έχετε τη μορφή και το ύφος του Ροσάνο Μπράτσι. Οι φιλενάδες μου κι εγώ είμασταν ερωτευμένες μαζί σας». Ήταν ο Ιταλός αυτός ηθοποιός, για τα δικά μου γούστα, ο αντιπαθέστερος κινηματογραφικός ζαν πρεμιέ της δεκαετίας του '60. Για να μη διαφωνήσω (ο γιατρός δεν πρέπει να κοντράρει τους αρρώστους) ανταποκρίθηκα βουβά μ' ένα ξυνό χαμόγελο...

Καθηγητής της έδρας Εντομολογίας-Παρασιτολογίας, συνόδευσε στο ιατρείο μου την πεθερά του, να την εξετάσω. Με ενημέρωσεν επ' ευκαιρία και για έναν ταχέως αναπτυσσόμενον και παραδόξως παραμορφούμενον σπίλον στο δέρμα της κοιλιάς της. Διαπίστωσα όμως, ότι επρόκειτο περί κρότωνος, που απομυζούσε το αίμα της γηραιάς κυρίας, ώστε σε μικρό διάστημα, από ωχρός, μικρός και επίπεδος, είχε μετατραπεί σε ερυθρόφαιον, σφαιρικόν και ογκώδη. Τον απομάκρυνα δια λαβίδος και, μετά επίθιξιν δια βάμματος ιωδίου, εκάλυψα τη μικρή σπή με γαζοφόρο λευκοπλάστη. Τέλος ενημέρωσα τον συνοδό της (για να μη τον προσβάλω) ως εξής: «Επρόκειτο περί μορφής υπερπλασθέντος μισχωτού θηλώματος, που αφήρεσα και απέρριψα, εφόσον περιττεύει ιστολογική εξέταση. Υποτροπή, επινέμηση, μετάσταση, αποκλείονται. Μη ανησυχείτε».

Έχω ένα φίλο παιδικό με πολλές αρετές, κι ένα μόνο κουσούρι. Ενώ δεν έχει σπουδάσει Ιατρική, θέλει να ερμηνεύει, κατά το δοκούν και πεισματικά, όλα τα νοσήματα. Πότε τα αποδίδει στην αλλαγή του καιρού, πότε στην κούραση, πότε στο είδος της τροφής, στη δυσκοιλιότητα, στη στεναχώρια, στις σεληνιακές φάσεις κ.ά. Μια φορά μου λέει: «Άμα κρυολογήσω, τρώω φασολάδα και γίνομαι καλά!» Τον ρώτησα πως το εξηγεί, και με ύφος παντογνώστη μου απαντάει: «Βγάζω κάθε φορά κρύους φυσούς. Άρα η φασολάδα διώχνει από πίσω το κρυολόγημα». Γέλασα ειρωνικά, θύμωσε και μου είπε: «Γιατί δηλαδή; Έχεις καμμίαν άλλη εξήγηση;» — «Ναι», του λέω, «όταν ο πρωκτός σου πυρέσσει, τα ορμητικώς εξερχόμενα αέρια τον δροσίζουν και σου φαίνονται κρύα». Τον είδα σκεπτικό. Λέτε να το πίστεψε;

